

— Свѣтла царкиньо, азъ ида отъ далеченъ край, за да поискамы ржката ти. Ще се съгласишъ ли да станешъ моя жена?

Но Царкинята била надменна и горда.

— Ще си помисля, — отговорила на момъка. — Но по-добре ща направишъ да си потърсишъ друга девойка, която ти е прилика.

Нагжжилъ се много момъкътъ.

Три дни и три ноци тжгувалъ. На четвъртия день отишълъ пакъ при царската дъщеря, наложилъ чудната шапка и рекълъ:

— Дойдохъ да се сбогувамъ съ тебе, свѣтла царкиньо.

Царкинята му подала ржка. Той я хваналъ и рекълъ:

— Шапчице, бихъ желалъ да бжда съ царската дъщеря накрай свѣта!

И тозмигъ тѣ се намѣрили въ гжста гора. Седнали да си починатъ подъ едно дърво. Но царската дъщеря плачела и думала:

— Моля ти се, момко, върни ме вжщи. Ще ти дадемъ всичкото злато и сребро, шо имаме въ двореца!

Но момъкътъ отговорилъ:

— Азъ имамъ достатъчно богатство, Гледай!

И той разтворилъ кесията, отъ която почнали да се сипятъ златни и сребърни паяри.

Царската дъщеря се смаяла, като видѣла чудната кесия, но рекла:

— Виждамы, че си богатъ, но въ двореца на царската трапеза ще ядешъ гостби, каквито никжде нѣма да опиташъ.

— Кой ти каза? — рекълъ момъкътъ. — Вижъ какви гостби и питиета ще ми нареди моята чудновата кърпичка!

Той разгъналъ кърпичката, и тозмигъ предъ тѣхъ се явила разкошна трапеза съ най-хубави ястиета и питиета, каквито и царътъ не билъ опитвалъ.

Като се нахранила, царската дъщеря погледнала къмъ върха на дървото и рекла:

— Ахъ, какви хубави ябълки има на това дърво! Моля ти се, отгжсни ми нѣколко!

Момъкътъ се покачилъ на дървото, и оставилъ кесията и кърпата долу. Царската дъщеря ги взела.

Когато момъкътъ разтърсилъ дървото, за да паднатъ ябълкитѣ, безъ да ще, изтървалъ чудната шапка. Царската дъщеря грабнала шапката, наложила я и рекла:

— Шапчице, бихъ желала да бжда въ моята спалня!

И тозмигъ царската дъщеря се намѣрила въ двореца.

Момъкътъ слѣзълъ отъ дървото, започналъ па плаче и не знаелъ, какъ да си помогне. Както билъ нагженъ, хапналъ една ябълка, да разкваси устата си. Но шомъ хапналъ, тозмигъ му пораснали рога на главата.

— Сега нѣма какво повече да ми стане — рекълъ си той и взелъ друга ябълка. Шомъ я изялъ, тозмигъ рогата паднали отъ главата му.

Той взелъ отъ ябълкитѣ въ джеба си и тръгналъ да търси царската дъщеря.

Обиколилъ много градове, миналъ рѣки и морета. Трѣбвало цѣла година да пжтува. Най-после стигналъ въ страната, гдето живѣела царската дъщеря. Отишълъ въ столицата. Попиталъ въ двореца за царската дъщеря. Съобщили му, че тя била въ черква.

Момъкътъ седналъ предъ черквата, сложилъ ябълкитѣ предъ себе си и завикалъ:

— Ябълки, ябълки продавамъ!

Царската дъщеря изпратила своята придружница, да попита момъка, какво продава.